ЛЕТИМЕ ПО СВѢТА

По Георги Кростъ — Ал. Григоровъ

— Но ще ми обещаешъ, че нѣма да върнишъ лудории, нѣма да излитишъ на високо, — говорѣше майката на своя синъ Георги — 14 годишно помургавѣло отъ слънцето момче, ученикъ отъ III кл. на I Варненска прогимназия.

Този день бѣ най-радостниятъ въ живота на Георги. За пръвъ пѫть днесъ на 25 септември 2037 година, тѣхниятъ класъ предприемаше летене-екскурзия до София.

— Добре, мамо, обещавамъ, че ще се изкача само на 300 метра височина, — отговори момчето и се спусна на двора да приготви малкото си летало. То бѣше едно моторно геройланче, последенъ моделъ на Българската аероплавна фабрика въ Казанлъкъ. Георги разгъна сгънвемитѣ крила, провѣри мотора и парашута, седна въ леталото и тихо, като пролетъ се хлъзна между дърветата на градината нагоре въ синия просторъ. Той направи нѣколко кржга на башината си кжща. Моторътъ работѣше тихо и безшумно. Отдавна бѣха изчезнали старитѣ мотори, които бръмчеха силно и заглушително. Техниката бѣ усъвършенствувала летателнитѣ мотори до такава степень, че само вѣтърътъ пѣеше въ крилетѣ на леталата при тихото имъ бродене въ небесата.

Георги извърна глава нагоре и видѣ ято летала, чиито метални части блѣстѣха красиво при първатѣ лжчи на тържествено издигащето се надъ морето слънце. Той позна въ тѣхъ ято „Чайка“ на осмокласницитѣ, които се връщаха отъ двудневния имъ излетъ до Южния полюсъ. Сърдцето му затупа радостно. Ахъ, кога ще порастне и той, за да му разрешатъ да лети съ голѣмо летало на дълъгъ пѫть, да обиколи като по-голѣмия си братъ за 3 дена земята!

Откъмъ Добруджанския кварталъ се издигнаха още две летала, направиха нѣколко лупинги и се отправиха къмъ I прогимназия. Той позна своитѣ съученици, Пешо и Митко.

— Хайде, мързеливецо! — изникаха тѣ въ единъ гласъ. — Много си се успалъ...

И тримата кацнаха въ училищното летище, където пеше имаше строени въ две редици ученически летала. Пристигнаха още 5 летала и заеха своитѣ мѣста.

Ученицитѣ разговаряха весело и се смѣеха.

— Сестра ми, — казваше Георги, — отива въ София съ автомобилъ. Ядосахъ я, като й казахъ, щомъ пристигне въ столицата да отиде въ нѣкоя болница да й намѣстятъ размѣстенитѣ кокали отъ пѫтуването.. Тя още се страхува да лети.

Друженъ смѣхъ огласи свѣтлото утро.

Въ това време излѣзоха учительтъ и главния механикъ. Ученицитѣ веднага се строиха въ две редици.

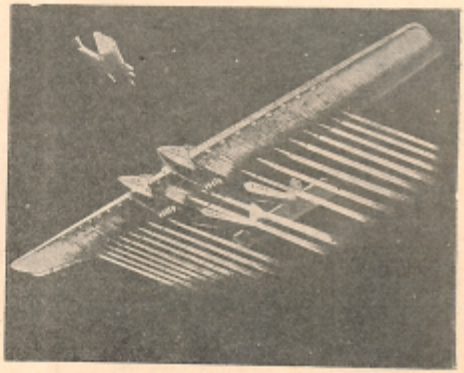

Ракетовъ самолетъ на пѫть за стратосферата